

E n s i m m ä i n e n l u k u

UINUVA SAARI

Fionn Boyle kyyhötti muovituolilla kämmenet kainaloissa ja leuka rintaa vasten ja yritti olla oksentamatta kengilleen.

Lautta narahteli. Fionn oli pannut merkille aluksen kyljissä kukkivan ruosteen, hilseilevän sinisen maalin ja sen, että laivan sireeni kuulosti kuolevan lehmän huudolta. Hän yritti olla miettimättä, kuinka paljon merivettä joutuisi nielemään ennen kuin hukkuisi. Tara katseli juuri sillä hetkellä muualle, mutta Fionn tiesi, että siskot haistavat pelon. Jos hän yrjöäisi lounaansa, hän saisi kuulla siitä lopun ikäänsä.

Tilannetta synkensi se, että Fionn oli päätynyt istumaan kahden jaarittelevan mummelin väliin, ja kaiken

lisäksi hänen puhelimensa oli mykistynyt. Ei kenttää. Ei tolpan tolppaa. Aika ajoin rouvat vaikenivat ja jäivät pureskelemaan juoruiltaa salaisuutta kuin se olisi ollut liian suuri kerralla nieltäväksi. Toisinaan Fionn tunsi vierustovereidensa katseet kihelmöintinä poskillaan ja ohimoillaan, aivan kuin naiset olisivat odottaneet hänen liittyvän mukaan keskusteluun. Suurin osa puheesta peittyi aaltojen kuohuun.

Se olikin Fionnista kaikkein pahinta: valtameri oli aivan hänen alapuolellaan. Hänen kammottavimmissa painajaisissaan meri imaisi hänet aaltoihinsa ja hotkaisi syvyyskiin, ja hän säpsähti hereille hiestä märkänä.

Meri-ilma kirveli keuhkoissa ja nipisteli poskia, kun Fionn katseli pääsaaren jäävän taakse, muuttuvan ensin vihreäksi tahraksi harmaassa horisontissa ja katoavan sitten kokonaan näkyvistä.

Fionnilla oli jo nyt ikävä Dublinin savusumua, tietöiden kalketta ja keskeneräisiä raitiotiekiskoja, jotka halkaisivat kaupungin kahtia ja hätistivät turistit jalkakäytäviltä. Hän ei pohtinut, oliko se varsinaisesti hänelle mieleen – alati liikkeessä olevan kaupungin häly – se vain oli hänelle tuttua, ja Fionnille tuttuus merkitsi kotia.

Tässä taas ei ollut mitään tuttua.

Tara oli mennyt aluksen keulaan ja kiivennyt seiso-
maan kaiteelle kuin aikoi heittäytyä mereen. Tummat
hiukset liehuivat tuulella sotkuisina kuin köydet. Tara
kääntyi ja etsi katseellaan Fionnia muiden matkustajien
joukosta. "Tule, Fionny! Tule katsomaan aaltoja! Ne ovat
valtavia!"

Fionn pudisti päätään. Lautta keinui aalloilla, ja
Fionnin vatsa muljahteli aluksen tahdissa – ylös ja alas –
kunnes lounaan sisältö alkoi hivuttautua kurkkuun.

"Älä ole tuollainen vauva!" Tara härnäsi.

Fionnilla ja hänen siskollaan oli vain pieni ikäero.
Fionn muisti ajan, jolloin he olivat olleet lähestulkoon
ystäviä. Heillä oli ilmeisesti ollut jotakin yhteistä aina
siihen päivään saakka, kun Tara täytti kolmetoista ja Fionn
oli edelleen yhdentoista ja Tara oli yhtäkkiä aivan liian
viisas ja fiksu pelaamaan videopelejä veljensä kanssa.

*Olen kypsynyt, Fionny. Mielenkiinnonkohteeni ovat muut-
tuneet.*

Fionn ei tiennyt, miten sisko kypsyiden määritteli,
mutta hän oli heillä se, joka useimpina iltoina kokkasi
päivällisen kaikille kolmelle, kun taas Tara kauhoi Nutellaa
suoraan purkista kuin Nalle Puh ja kirkui sireenin lailla
aina hämähäkin nähdessään.

Tara virnuili olkansa ylitse ja kapusi partaalla yhä ylemmäs. Hän kurkotti reelingin yli ja näytti siltä kuin aikoi sukeltaa aaltoihin vain todistaakseen Fionnille, että se oli mahdollista. Fionnin puolesta sisko olisi saanutkin keikahtaa laidan yli ja hukkua vähän. Ei tietenkään kuoliaaksi saakka, mutta sen verran, että joku kaloista olisi ehtinyt syödä sen osan Taran aivoista, joka teki siskosta niin raivostuttavan.

Fionn kääntyi katselemaan sumeaa taivaanrantaa – kiintopistettä, jota hän tuijotti hillitäkseen pahoinvointiaan. Äiti oli sanonut, että kiinteään pisteeseen katsominen auttaa sietämään laivan keinahtelua. Ne olivat olleet kirkassilmäisen ja surullisesti hymyilleen äidin viimeiset sanat ennen kuin he olivat hyvästelleet toisensa Dublinissa. Ja saman tien Fionn ja Tara istuivat jo naapurin autossa ja Fionn painoi nenänsä ikkunaan. He köröttelivät halki maan, ja äiti jäi Dubliniin.

Fionn odotti, milloin saari tulisi näkyviin. Saari, josta äiti oli usein kertonut heille, kun Fionn oli pienempi. Niinä hetkinä äidin lasittunut katse oli tuijottanut kaukaisuuteen. Joskus tarinoiden saari oli kaunis paikka. Joskus se oli surullinen, armoton paikka, jolla ei ollut muuta annettavaa kuin muisto Fionnin kauan sitten merillä kadonneesta isästä. Varmaa oli se, että muistot

Arranmoresta seurasivat äitiä kaikkialle, mutta Fionn ei osannut sanoa, oliko se hyvä vai huono asia. Sen hän oli oppinut, että paikat voivat olla aivan yhtä tärkeitä kuin ihmiset. Paikoilla voi olla meihin yhtä suuri valta kuin ihmisillä, mikäli niiden vaikutukselle antaa periksi.

Tara laskeutui tähystyspaikaltaan lautan keulassa, loikki kannen poikki ja kyykistyi Fionnin eteen niin että he olivat melkein nenätysten. ”Onko sinun pakko näyttää noin masentuneelta?”

Fionn ei pitänyt siitä, miten kevyesti sisko käytti sanaa. *Masentunut*. Aivan kuin masentunut olisi väri, johon Fionn oli päättänyt pukeutua. Aivan kuin sitä voisi valintansa mukaan olla välillä masentunut ja sitten taas ei. Sitä paitsi Taran oli helppo olla innoissaan matkasta. Sisko oli vierailut saarella jo edelliskesänä ja onnistunut jollakin ihmekonstilla saamaan sieltä ystäviä.

”En halua mennä saarelle”, Fionn nurisi. ”Enkä aio teeskennellä, että haluan.”

”Ethän sinä halua koskaan mennä mihinkään”, Tara huomautti. ”Istut vain sisällä ja pelaat videopelejä, joissa sitä paitsi olet surkea. Olet tosi tylsä tyyppi.”

Fionnin teki mieli sanoa, että hän olisi halunnut jäädä kaupunkiin äidin seuraksi. Hän olisi voinut istua äidin

vierellä silloinkin kun tuntui, ettei äiti edes huomannut hänen läsnäoloaan. Hänen teki mieli sanoa, ettei hän suinkaan ollut *surkea* videopeleissä – että itse asiassa hän oli erinomainen pelaaja.

Sen sijaan hän sanoi: ”Pää kiinni.”

Tara kaivoi taskustaan Mars-patukan – matkalla lautalle he olivat pysähtyneet eräälle huoltoasemalle, ja vanharouva Waters oli napsauttanut kukallisen kukkaronsa auki ja hymyillyt heille hampaikasta hymyään. *Ostakaa mitä haluatte, kullannuput.*

Tara haukkasi patukkaa, ja puoliksi pureskeltu karamellitahna teki hänen sanoistaan puuroa. ”Tämä on seikkailu, Fionny.” Tara vilkaisi sivuilleen ja madalsi ääntään. ”Arranmore on taianomainen paikka. Odota niin näet.”

”Se on taianomainen sinun mielestäsi, koska tapasit siellä viime vuonna *pojan*”, Fionn sanoi syvää vastenmielisyyttä äänessään.

Tara pudisti päätään. ”Ei, herra *viisastelija*, saari on taianomainen sen vuoksi, että siellä piilee *salaisuuksia*.”

Fionn yritti huiskia suklaanhajua nenästään. ”Millaisia salaisuuksia?”

”En voi kertoa!” Tara julisti silmät voitonriemusta loistaen.

Fionn huokaisi. "Kammottaa ajatellakin, että joudun viettämään koko kesän sinun seurassasi."

"Sinuna en olisi huolissani, sillä minä en *todellakaan* aio viettää aikaani sinun seurassasi." Tara nyrpisti nenäänsä niin että pisamat kasaantuivat yhteen. "Sinä voit viettää aikaa vaarin kanssa."

"Pidän hänestä jo nyt enemmän kuin sinusta", Fionn napautti.

"Ethän vielä edes tunne häntä."

Fionn avasi nyrkkinsä ja näytti rypistynyttä lauttalippuaan. "Pidän tästä paperinpalastakin enemmän kuin sinusta."

Tara heilutteli Mars-patukkaansa Fionnin nenän alla. "Olet tosi lapsellinen."

"Enpä ole." Fionn odotti, kunnes Tara käänsi päänsä, ja silloin hän heitti lipulla siskoaan. Tyytyväisenä hän katseli, kuinka paperinpala takertui Taran hiustenlatvoihin. Lahden toisella puolella korkeuksista syöksyi lokki, joka vaihtoi suuntaa niin nopeasti, että siivet viivistivät aaltoja. Lintu päästi villin huudon, ja kuin kutsuun vastaten saari ilmestyi näkyviin horisontista.

Merestä pulpahteli esiin tummanvihreitä ruoholaikkuja, jotka kohosivat toinen toistaan korkeammiksi, aalto-

leviksi kukkuloiksi. Satamalaiturin kupeessa, missä hiekka oli himmeää ja kuparinsävyistä, nökötti vanhoja rakennuksia, joiden väleissä kiemurteli hiekkateitä. Paikka näytti oudon autiolta, aivan kuin koko saari olisi nukkunut syvää unta.

Arranmore.

Saari oli juuri sellainen kuin Fionn oli kuvitellut: unohdettu tahra maailman laidalla. Täydellinen paikka, jonne hänen sielunsa saattoi tulla kuolemaan.

Tara säntäsi takaisin tähystyspaikalleen, ja Fionn tunsii lässähtävänsä kuin tyhjenevä jätti-ilmapallo. Hän seurasi katseellaan, kuinka epätarkat hahmot muuttuivat ihmiksi, kaupoiksi, taloiksi ja autoiksi ja lukuisiksi kalastusveneiksi. Hän yritti kuvitella äitinsä tänne, tähän omituiseen paikkaan, kuljeskelemaan satamalaiturilla, poikkeamaan kauppaan ostaakseen leipää tai maitoa. Tai edes seisoskelemaan rannalle ja tuijottelemaan merelle käsivarret ristissä. Vaikka Fionn kuinka koetti, hän ei kyennyt kuvittelemaan sellaista.

Kun lautta oli viimein laskenut narahtaen laituriin, Tara loikkasi maihin taakseen vilkaisematta. Fionn viipyili laiturin reunalla selkä jäykkänä. Jokin oli vialla. Maa tärisi hänen jalkojensa alla, värähteli kevyesti hänen kengänpoh-

jiaan vasten, aivan kuin hänen askeleensa olisivat olleet paljon todellista raskaammat. Tuuli vaihtoi suuntaa ja alkoi kierrellä häntä, se lennätti hiukset silmille ja työnsi ilman takaisin keuhkoihin. Niin järjetöntä kuin se olikin, Fionnista tuntui kuin saari olisi levittänyt käsivartensa ja syleillyt häntä.

Fionn katseli niemenkärjen rosoisia ääriviivoja. Etäämpänä, lahden rannalla, missä piikkipensaikot ja saniaiset kilpailivat tilasta loivalla rinteellä, erottui kasvillisuuden keskeltä mökki. Sen piipusta kohoava savu kiemurteli iltailmaan kuin koukistuva sormi.

Tuuli työnsi Fionnia satamalaiturin poikki. Savu nousi yhä ylemmäs ja kiemurteli harmaana juovana auringon punaamaa taivasta vasten.

Savu kutsui häntä luokseen.

Fionn melkein kuuli kuiskauksen korvissaan: äänen, jota hän ei ollut ennen kuullut, äänen, joka humisi syvällä hänen veressään ja luissaan. Äänen, jota hän yritti olla kuulematta.

”Tule tänne”, se sanoi. ”Tule kotiin.”